

Catharina Östman:

*Jag vill inte stiga in i det högas
trumpet, jag ligger trasig på marken
och lyssnar på underjordens
kromatiska tonart. Det
går en cello genom rottrådar och över
inåtvända stenar. Mitt
ansikte
är så nära nu. Jag minns
vad barnet visste.*

(Ur "Äppeltid" 1996)